

ŠIKOVNÝ MYŠÁČEK

Němcová Marie

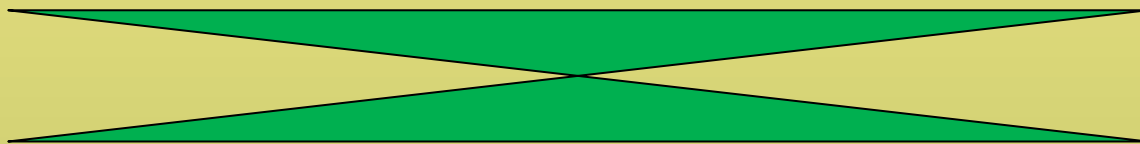
Já tě předběhnu
Myšáčku!

Až naprší.....

ŠIKOVNÝ MYŠÁČEK

OBSAH

✦	Útěk před čápem	3
✦	Návštěva	8
✦	Co si přála Bóža	13
✦	Dobrodružné stanování	19
✦	Obklíčen žábami	29
✦	Jak dopadl balónový let	32
✦	Jak chutnala jablíčka	36
✦	Narozeninové překvapení	39

Útěk před čápem

Tatínek Myšák dal Myšáčkovi knížku o kočkách.

"Pozorně si prohlédni obrázky, abys věděl, jak kočky loví myšky," radil tatínek a dodal. "Přemýšlej, jak bys kocourovi Flíčkovvi, utekl!"

Myšáček vzal knížku, rozběhl se a v běhu zavolal.

"Budu si knížku číst u rybníčku! Tam mě kocour nenajde!"

"Máš mluvítka?" volala za Myšáčkem maminka. "Vždyť vidíš, že mu kouká z kapsy," odpověděl za Myšáčka tatínek.

Myšáček se usadil na kamínek u rybníku a prohlížel si obrázky. V tom nad ním něco zašustilo. Zvedl hlavu a úplně ztuhl hrůzou.

"Čáp!" lekl se. „Co mám dělat?“ strachoval se a zaklapl knížku.

"Měl mně tatínek dát knížku o čápech a ne o kocourech!" zoufal si.

Čáp kroužil ve výšce, ale najednou začal klesat. Myšáček vyskočil, knížka mu upadla. Nevracel se pro ni a utíkal od rybníku pryč.

"Stejně mě čáp uvidí, je moc veliký," přemýšlel. Rozhlížel se kolem dokola, ale žádný úkryt před čápem neviděl.

„Támhle je strom!“ napadlo Myšáčka. „Vylezu na něj!“ rozhodl se rychle a utíkal směrem ke stromu. Knížka o kocourech mu upadla, ale nevracel se pro ni. Běžel, co mu síly stačily a rychle se schoval za strom.

„Tam nemůžu vylézt,“ blesklo mu hlavou. Ale strach byl tak veliký, že se nedalo nic dělat. „Musím to zkusit!“ rozhodl se.

Čáp kroužil nad rybníčkem a v momentě, kdy byl otočený zády ke stromu, Myšáček se chytl kůry a začal stoupat po kmeni stromu. Chytl se větviček a to už šlo lépe. Vylezl až nahoru do koruny stromu mezi větvičky a listí. „Tady mně čáp nebude hledat,“ utěšoval se.

A opravdu. Čáp ještě jednou zakroužil nad rybníčkem, přistál s roztaženými křídly, hrozivě s nimi zamával a pak je složil.

Dlouhým zobákem hledal pod břehem, v bahně a trávě potravu. „Jestlipak se žabky dobře schovaly?“ přemýšlel Myšáček.

V tom mu uklouzla trošku nožka, větvička se zatřepala a Myšáček hledal jinou, která by ho udržela. Držel se větviček jako klíště.

Mluvítka si pověsil potichounku před sebe na větvičku, aby mohl stlačit puntík a zavolat tatínka, kdyby se něco dělo.

Myšáček se podíval směrem k rybníčku. Čáp se po něm procházel, občas někam klovl. Chvíli dělal jakoby nic.

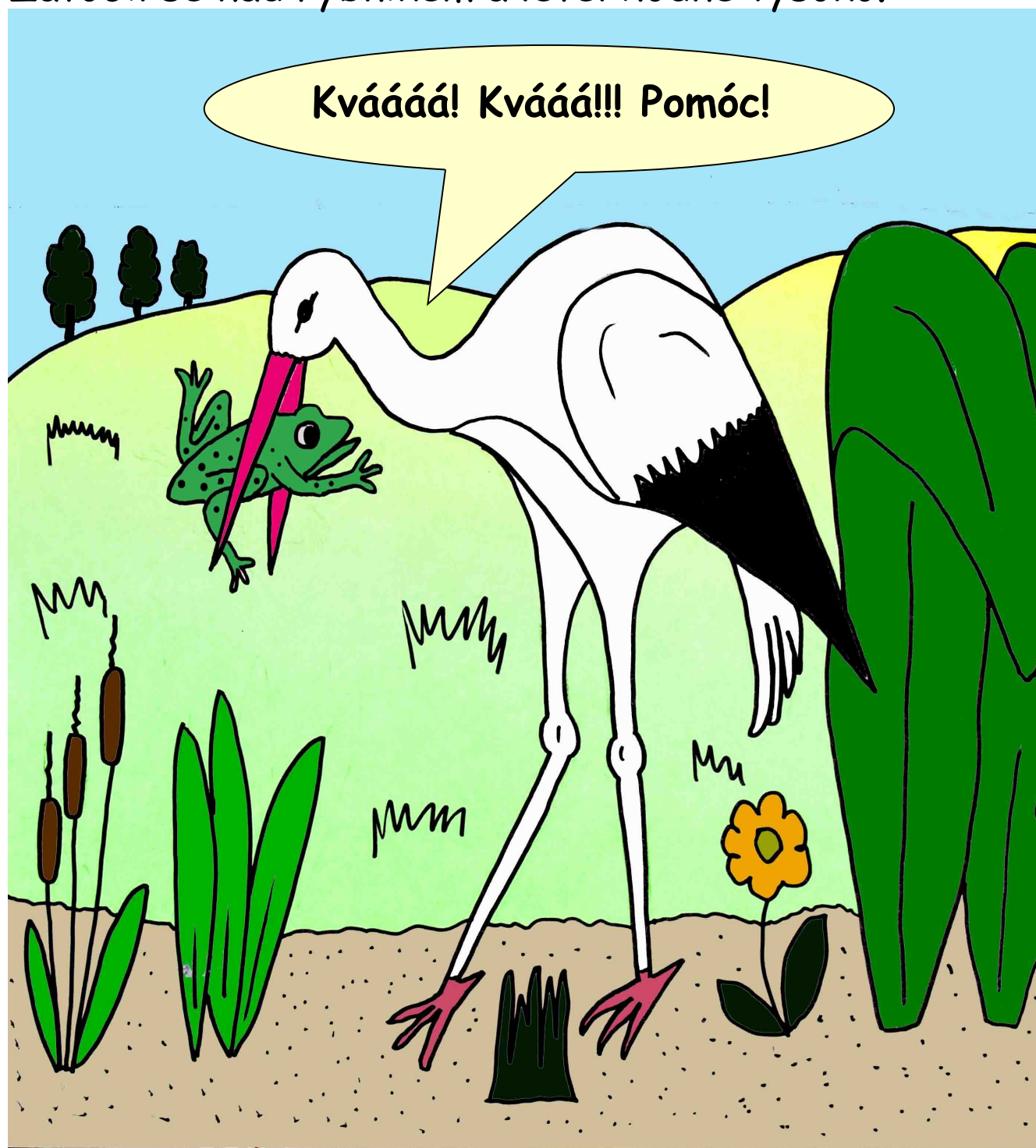
„Snad tady nebudu do večera, přece někdy musí odletět!“ přemýšlel Myšáček.

V tom sebou čáp pořádně škubl a už držel v zobáku malou žabku. Ta zakvákala, volala o pomoc, ale nikdo jí nepomohl. Všechny žáby byly zalezlé.

Jen smutné „Kváááá! Kvááá!“ se ozývalo nad rybníkem. To naříkala malá žabka.

Čáp ji držel v zobáku, ale hned neodletěl. Vylezl z vody, obešel rybníček a šel kousek po cestě. Stále žabku držel v zobáku.

Najednou rozepjal obrovská křídla, zatřepal s nimi a vzlétl vzhůru i s žabkou. Zatočil se nad rybníkem a letěl hodně vysoko.

„Mohl jsem dopadnout jako ta žabka, kdyby tady nebyl ten strom. Měl jsem štěstí. Zachránil mě,“ oddechl si Myšáček.

„Čápa jsem už viděl, když jsme šli s tatínkem na pole pro zrníčka. Procházel se tam po louce. Ale v tomto rybníčku nikdy žádný čáp ještě nebyl,“ divil se Myšáček.

„Teď vím, že v případě nebezpečí mě zachrání ten strom, můžu na něj vlést,“ utěšoval se.

„Ted' bych měl slézt," přemýšlel Myšáček. Když se však podíval dolů, začaly se mu třepat nožičky hrůzou.

„To neslezu!" naříkal. „Co budu dělat? Přece tady nezůstanu?"

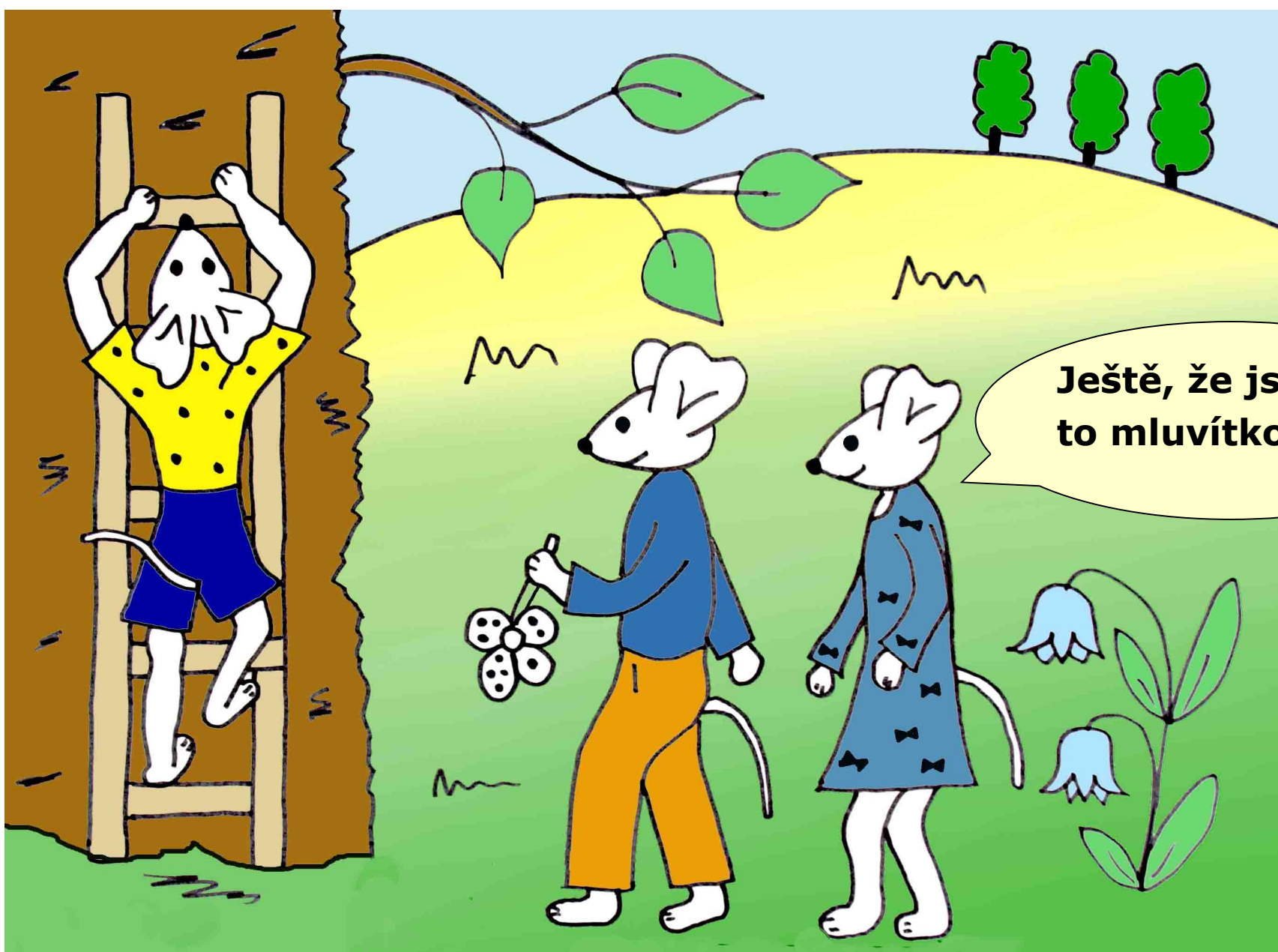
V tom si vzpomněl. „Mám mluvítko, visí na větvičce."

Zmáčkl jedničku a zavolal tatínkovi. Všechno mu s pláčem popovídal.

„Jsi šikovný Myšáčku," pochválil ho tatínek. „Musíš zůstat ještě chvíli na stromě. Příjdeme pro tebe s maminkou. Hlavně se pořádně drž."

„Ono se to řekne, ale větvičky se hýbou a já mám strach, že spadnu," obával se Myšáček. Zdálo se mu, že to rodičům trvá moc dlouho, ale nakonec se dočkal. Přinesli žebřík a po něm slezl Myšáček jedna dvě. Pak se všichni objali, že to dobře dopadlo. Po cestě domů se stavili u rybníčku pro knížku o kocourech.

„Neboj, tu budeš také potřebovat!" řekl tatínek.

Všichni se vydali kolem rybníčku domů. Rodiče nesli žebřík a Myšáček knížku o kocourech. „Už ji mám!“ radostně volal.

V tom uslyšeli smutné kvákání. Rodiče právě potkali malou žabku.

„Proč pláčeš,“ zeptal se tatínek. „Čáp ti něco provedl?“ zeptal se.

„Mně neprovedl,“ řekla plačící žabka. „Ale odnesl mou sestřičku.“

„A proč se pořádně neschovala před čápem?“ zeptala se maminka.

„Ona se schovala. Ale nikdy čápa neviděla, tak chtěla vědět jak vypadá. Jenom mlounko nakoukla....“ a žabka se rozplakala.

„To je nám moc líto,“ řekl tatínek. Žabka plakala ještě víc a pak skočila do rybníčku. Myšákovi šli mlčky domů a byli rádi, že Myšáček byl tak šikovný a dobře se schoval. Doma tatínek Myšáčka poučil. „Vidíš, jak se zbytečná zvědavost nevyplácí!“ A maminka dodala. „Ještě, že jsi měl to mluvítko!“

